

[Kofod-Svendsen]

ber da så sandelig, at vi i løbet af foråret får nogle konstruktive drøftelser mellem de partier, der står bag det gældende skatteforlig.

Jeg er enig i, at der er brug for stigende opsparring, og jeg er enig i, at der er brug for en stram indkomstpoltik, men vi føler os lidt uskyldige i, at regeringen og Socialdemokratiet ikke kunne forliges. Vi har hørt skiftende forklaringer, og jeg skal ikke fælde dom om, hvem der er mest skyldig. Vi konstaterer, at man ikke kunne enes om det, som var nødvendigt.

Vi hører altså ikke til dem, der placerer sig på sidelinjen og siger, at det er da trist, at der nu ikke kan laves noget i Danmark. Vi går i gang med at løse nogle af de opgaver, der skal løses, og det skulle altså grænsehandelsproblemet, bl.a. også af hensyn til det indre marked. Der er taget nogle perspektivrige skridt, men der skal så sandelig tages flere, og vi vil meget gerne vandre hånd i hånd også med Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det skal blive en meget kort bemærkning. Jeg forstår, at hr. Kofod-Svendsen var enig i den sammenhæng, som jeg også gav udtryk for man burde se disse ting i. Han var enig i, hvad der var det rigtige at gøre.

Jeg forstår, at hr. Kofod-Svendsens behov for aktivitet er så stort, at hvis han ikke kan få lov til at gøre noget rigtigt, gør han gerne noget forkert.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Hvis man skal gøre 150 rigtige ting og kun kan gøre de 50, er det bedre at gøre de 50 frem for ingenting at gøre.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Socialisterne er gået i chok, og forklaringen er den enkle, at de i så mange år har vænnet sig til den tankegang, at udviklingen kun kan gå én vej, nemlig i retning af stadig flere og stadig højere afgifter. I dag behandler vi faktisk forslag om at ophæve og udslette 8 afgifter fra jordens overflade, og det må selvfølgelig få socialisterne til at gå i chok, at udviklingen kan gå i den retning.

Stærkest synes det at have præget hr. Aage Frandsen, som stillede det spørgsmål, om vi nu behøver at gøre det her. Hr. Aage Frandsen drog EF ind i billedet og sagde, at EF ikke tvinger Danmark. Danmark kan gå enegang. Danmark kan bestemme selv.

Jeg må medgive, at hr. Aage Frandsen har ret ud fra et rent formelt og juridisk synspunkt. Danmark kan selv bestemme, hvilken skatte- og afgiftspolitik der skal føres. Men hr. Aage Frandsen har inderlig uret, hvis vi bevæger os væk fra det formelt juridiske og over i den praktiske virkelighed, for den praktiske virkelighed er, at der foregår fri passage over grænserne, og der vil i de kommende år foregå en stadig mere uhindret passage over landegrænserne. Hr. Aage Frandsen har øjensynlig den opfattelse, at vi i billedlig forstand kan skærme Danmark med en mur, der kan beskytte os imod alt det onde udefra.

Jeg nærer stor respekt for hr. Aage Frandsen, men jeg må sige, at hr. Aage Frandsen synes mig at repræsentere et stykke socialisme fra før Berlinmurens fald. Det er ikke realistisk politik at tro, at vi kan føre en skatte- og afgiftspolitik, der er fuldstændig uafhængig af, hvilken struktur der gælder i omverdenen.

Hr. Aage Frandsen var også inde på spørgsmålet om prisvirkningen af disse afgiftssænkninger. Først jamrede hr. Aage Frandsen over de skadelige samfundsøkonomiske virkninger, der var, fordi afgiftssænkningerne ville føre til et stærkt øget forbrug, og ikke så snart havde hr. Aage Frandsen fastslået det, før han sagde, at priserne slet ikke ville falde, for der bliver bare så meget højere avancer.

Jeg ved ikke, hvordan de to synspunkter kan harmonere. Hr. Aage Frandsen mener, at forbruget stiger på grund af afgiftssænkningerne, til trods for at priserne efter hr. Aage Frandsens udsagn ikke falder, fordi avancerne går op. Der er selvfølgelig ingen sammenhæng i synspunktet, og forklaringen er selvsagt, at hr. Aage Frandsen ikke har ret. Det har allerede været draget ind i debatten, at Monopoltilsynet i forbindelse med afgiftslempelserne i januar foretog en undersøgelse i foråret, som viste, at de afgiftslettelser, der dengang blev foretaget, slog fuldt igennem.

Fru Pia Gjellerup var heller ikke upåvirket af den nyorientering i skatte- og afgiftspolitikken, som vi her behandler. Fru Pia Gjellerup sagde,